

El jorn abans havien tingut una lletra del noi, en la quals els hi deia i comentava l'efecte imponent de la darrera batalla; els explicava l'efecte imponent de la gran tragèdia; i els afegia que la mort ja no l'espantava, doncs sempre la tenia a la seva vora.

La notícia de la cessació d'hostilitats alegrà en gran manera a l'impacientada família. D'aquella hora en avant tot foren preparatius per a fer una arribada d'honor al noi tal com se mereix un heroi que ha prestat els seus serveis a la pàtria.

Tot seguit ja tornaren a sentir-se els tons alegres del piano. La Laura se posà a assaijar la *Marsellesa* i l'*Himne Nacional Belga* per a retenir degut homenatge al seu germà, el dia del seu retorn. Els pares engalanaren la casa amb banderes de les nacions aliades...

Així s'exterioritzava llur goig intens, quan tot d'un plegat s'eclipsà totalment per ells, aquell sol que poc abans resplendia tan magestuós.

Una notícia enviada per el comandant del regiment on estava l'August, juntament amb l'última lletra que les mans del noi escrivia, els comunicava bruscament la seva mort. ¡Pobre August!

La lletra feia enfervir, més unes ratlles escrites amb la mà tota tremolosa, trencaven en mig un dolor agudíssim el cor de aquella pobre família. Deien així:

«Es l'últim adeu que us donc, pares estimats i a tu volguda germana. Penseu amb mi. Toca força el nostre himne, Laura. Em moro, més és una glòria per mi morir per la pàtria. La meua sang serà venjada; ¡per la llibertat d'un poble que floreixent a viscut, i atropellat se veu, la tornaria a donar, si això fos possible! ¡Adeu! ¡Adeu!, no tinc més forces, mes encara m'en queden per a cridar: ¡Visca la Bèlgica que vol ésser i serà sempre lliure!»

MIGUEL JOSEPH I MAYOL.

